

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK

JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Brně rozhodl v senátě složeném z předsedy senátu Petra Pospíšila a soudců Zuzany Bystřické a Mariana Kokeše ve věci

žalobce: **Svaz osobních železničních dopravců, z. s.**, IČO 14224500
sídlem Křižíkova 148/34, 186 00 Praha
zastoupený advokátem Mgr. Jiřím Pourem
sídlem Italská 2581/67, 120 00 Praha

proti
žalovanému: **Úřad pro ochranu hospodářské soutěže**
sídlem třída Kpt. Jaroše 1926/7, 604 55 Brno

o žalobě proti rozhodnutí předsedy Úřadu pro ochranu hospodářské soutěže ze dne 4. 7. 2024, č. j. ÚOHS-26374/2024/164, sp. zn. ÚOHS-R0098/2024/DI

takto:

- I. Žaloba **se zamítá**.
- II. Žalobce **nemá** právo na náhradu nákladů řízení.
- III. Žalovanému **se nepřiznává** náhrada nákladů řízení.

Odůvodnění:

I. Vymezení věci

1. Žalobce je spolkem sdružujícím osobní železniční dopravce, kteří provozují drážní dopravu v České republice. Žalovaný vydal v řízení o posouzení zákonnosti prohlášení o dráze dle § 34e zákona č. 266/1994 Sb., o dráhách, rozhodnutí ze dne 22. 4. 2024, č. j. ÚOHS-16325/2024/451. Žalobce proti tomuto rozhodnutí brojil rozkladem. Předseda Úřadu pro ochranu hospodářské soutěže („předseda Úřadu“) však rozhodnutím ze dne 4. 7. 2025

rozklad zamítl jako nepřípustný s odůvodněním, že žalobce není účastníkem řízení podle § 34e zákona o dráhách. Žalobce je přesvědčen, že tím byl zkrácen na svých právech, konkrétně na právu účastnit se správního řízení.

II. Shrnutí argumentů obsažených v žalobě

2. Žalobce ve včas podané žalobě v první řadě uvedl, že hlavním úkolem žalovaného v oblasti regulace železničního odvětví je podle směrnice Evropského parlamentu a Rady ze dne 21. 11. 2012, č. 2012/34/EU, o vytvoření jednotného evropského železničního prostoru, zajistit spravedlivý a nediskriminační přístup k železniční infrastruktuře a souvisejícím službám. Ochrana dopravců je formou ochrany slabší smluvní strany ve vztahu k přístupu provozovatele dráhy, který je státní organizací a fakticky monopolní aktér (viz bod 30 rozsudku Městského soudu v Praze ze dne 28. 5. 2024, č. j. 18 A 6/2023-113). Totéž platí i pro Správu železnic v postavení přidělce kapacity dráhy a zpracovatele prohlášení o dráze.
3. Předseda Úřadu ve dvou odlišných správních řízeních týkajících se regulace železničního odvětví rozhodl ve věci účastenství ve třech rozhodnutích v krátkém časovém období od 22. 5. do 12. 7. 2024, a přitom nejsou v nich uvedené právní názory jednotné. Jedno z rozhodnutí bylo vydáno dne 22. 5. 2024 v řízení vedeném pod sp. zn. OPD171/23 v otázce, zda je žalobce účastníkem řízení podle § 23c zákona o dráhách. V druhém, nyní napadeném rozhodnutí se předseda Úřadu věnoval stejné otázce a odkázal na rozhodnutí ze dne 22. 5. 2024 a sdělil, že žalobce netvrdil ani nedoložil svůj zájem požádat o kapacitu dráhy. Dne 12. 7. 2024 pak dále rozhodl o rozkladech ostatních účastníků v řízení podle § 34e zákona o dráhách tak, že zrušil rozhodnutí žalovaného a zároveň uvedl: „[U]stanovení správního řádu o účastenství v řízení je nutno na řízení dle § 34e zákona o dráhách, které bylo zahájeno na návrh, aplikovat tak, že účastníky tohoto řízení dle jsou § 27 odst. 1 správního řádu žadatel o posouzení dle § 34e zákona o dráhách a přidělcce kapacity, který vydal prohlášení o dráze [...]. Účastníky řízení dle § 27 odst. 2 správního řádu jsou další dotčené osoby, pokud mohou být rozhodnutím přímo dotčeny ve svých právech a povinnostech. V tomto správním řízení se jedná o osoby, které jsou se Správou železnic, jakožto vydavatelem prohlášení o dráze 2025, ve smluvním vztahu, jehož předmětem je provozování drážní dopravy.“ Rozporuplnost tvrzení spočívá v tom, že v rozhodnutí o účastenství v rozhodnutí ze dne 12. 7. 2024 považoval předseda Úřadu za rozhodující kritérium účastenství uzavření smlouvy o provozování drážní dopravy se Správou železnic. Kdežto v napadeném rozhodnutí a v rozhodnutí o omezení provozování dráhy zkoumal, zda žalobce naplňuje definici žadatele dle směrnice č. 2012/34/EU. Žalobce je přesvědčen, že v této věci je třeba soustředit se pouze na naplnění definice žadatele dle směrnice. Nicméně i tam, kde tak žalovaný učinil, došel k nesprávným závěrům.
4. V souvislosti s postavením žalobce v řízeních dle zákona o dráhách žalobce odkázal na definici pojmu „žadatel“ podle čl. 3 odst. 19 směrnice č. 2012/34/EU. Definice žadatele podle čl. 3 směrnice je demonstrativní, neboť uvádí příkladný výčet subjektů, které naplňují klíčovou charakteristiku, a to, zájem v oblasti veřejné služby nebo obchodní zájem na získání kapacity dráhy. Žalobce splňuje definici žadatele též z důvodu, že je mezinárodním seskupením železničních podniků, jejichž činnost má v řadě případů mezinárodní přesah, neboť provozují mezinárodní železniční linky nebo představují české zastoupení zahraničních vlastníků.

5. Řádným členem sdružení dopravců se může stát dle čl. VI odst. 1 písm. a) stanov pouze dopravce provozující pravidelnou veřejnou osobní železniční dopravu. Členové jsou tedy poskytovateli veřejných služeb v přepravě cestujících a mají tak jednoznačně zájem v oblasti veřejné služby. Především členové žalobce mají obchodní zájem na získání kapacity dráhy vzhledem k tomu, že kapacita dráhy je pro činnost železničních dopravců nezbytná. Právě oblast prohlášení o dráze je typickým příkladem, kdy mají členové žalobce zpravidla společný zájem na zajištění nediskriminačních pravidel pro přidělování a odnímání kapacity dráhy, pro přístup na dráhu, její užití a pro výpočet ceny za toto užití. Prohlášení o dráze ovlivňuje totiž zásadním způsobem obsah smlouvy o provozování drážní dopravy.
6. Vzhledem k tomu, že žalobce je žadatelem ve smyslu směrnice, má podle jejího čl. 56 právo podat stížnost regulačnímu subjektu, pokud se domnívá, že s ním nejedná regulační úřad poctivě, nebo je jím poškozen. Zejména může podat žádost o přezkum rozhodnutí – tedy o přezkum prohlášení o dráze. Stížnosti musí žadatelé jako účastníci uplatnit právě v řízení podle § 34e zákona o dráhách.
7. Žalovaný uvedl, že podobně jako v řízení podle § 23c zákona o dráhách, ani v tomto řízení žalobce nenaplnuje znaky účastníka, neboť účastníkem je přidělcce kapacity dráhy, který prohlášení o dráze zpracoval a žadatelé o přidělení kapacity dráhy. Tuto skutečnost podpořil odkazem na komentář k zákonu o dráhách, v němž je uvedeno, že „[O]bdobně se mohou na Úřad obracet nejen žadatelé, ale i další subjekty se svými zjištěními ohledně prohlášení o dráze, a to dokumenty s odlišným obsahem, než je uveden v odstavci druhém, na zahájení řízení však v takovémto případě nemají tyto subjekty právní nárok a Úřad řízení započne jen z moci úřední, shledá-li pro to důvody. V takovém řízení však nebudou mít tyto osoby postavení účastníků.“ [viz Lojda, J. Zákon o dráhách: komentář. 2. vyd. Praha: Wolters Kluwer, 2022. xiv, 409 stran. Komentáře Wolters Kluwer]. Žalobce označil tuto úvahu za nesprávnou, neboť citovaná část komentáře se vztahuje k podnětu k zahájení řízení, který může podat každý. Jistě však nelze z citované pasáže dovodit, že žalobce není účastníkem řízení podle § 34e zákona o dráhách. Žalobce zdůraznil, že žadatelem o přidělení kapacity dráhy nemusí být pouze držitel licence, ale jakýkoliv žadatel podle směrnice.
8. K povaze řízení podle § 34e zákona o dráhách žalobce uvedl, že obsah prohlášení o dráze je zcela zásadní pro provozování drážní dopravy a promítá se do smluv o provozování drážní dopravy. Dopadá tak nejen na dopravce samotné, ale i na osoby, které prozatím železniční dopravu neprovozují a hodlají ji provozovat nebo na osoby, které mají zájem v oblasti veřejné služby či obchodní zájem na přidělu kapacity dráhy.
9. V další námitce se žalobce věnoval otázce určení okruhu účastníků. Podle § 27 odst. 3 zákona č. 500/2004 Sb., správní řád, může zvláštní zákon okruh účastníků vymezit, a to dvěma způsoby. První variantou je, že zvláštní zákon, který je v postavení *legis specialis* ke správnímu řádu, stanoví okruh účastníků správního řízení komplexně a taxativně, tedy zcela nezávisle na § 27 odst. 1 a 2 správního řádu. Při této variantě se tato ustanovení nepoužijí. Příkladem takového vymezení účastenství je řízení o posouzení přidělu kapacity dráhy podle § 34f odst. 3 zákona o dráhách, kde je výslovně uvedeno, že jde-li o řízení na návrh, účastníky jsou žadatel o přidělení kapacity dráhy a přidělcce. O takovou situaci se však v této věci nejedná. Ustanovení § 34e zákona o dráhách neurčuje kompletní okruh účastníků řízení. V tomto případě je třeba rozšířit okruh účastníků i podle § 27 odst. 1 a 2 správního řádu. Dále je třeba zohlednit i § 27 odst. 3 správního řádu a zahrnout tak jako účastníky řízení i

osoby, kterým toto postavení vzniká na základě zvláštních předpisů, tj. zákona o dráhách a směrnice č. 2012/34/EU.

10. Žalobce upozornil, že účastenství v řízení podle § 34e zákona o dráhách nelze podmínit podáním žádosti o kapacitu dráhy ani není rozhodné kritérium, zda žalobce má uzavřenou smlouvu o provozování drážní dopravy, jak navíc požadoval žalovaný v rozhodnutí o rozkladech, neboť takové omezení v čl. 56 směrnice č. 2012/34/EU není. Žalobce vysvětlil, že ten, kdo má uzavřenou smlouvu o provozování drážní dopravy, nemusí vždy žádat o kapacitu a ten, kdo o kapacitu žádá, nemusí mít prozatím takovou smlouvu uzavřenou. Hlavní je za této situace skutečnost, že žadatel je dle směrnice ten, kdo má obchodní zájem nebo zájem v oblasti veřejné služby na přidělení kapacity. Přezkum rozhodnutí podle čl. 56 směrnice může podat každý žadatel.
11. Navíc podle § 28 odst. 1 správního řádu je za účastníka v pochybnostech považován i ten, kdo tvrdí, že je účastníkem, dokud se neprokáže opak. Pokud tedy správní orgán dojde k přesvědčení, že určitá osoba není účastníkem řízení, je jeho povinností své rozhodnutí opřít o konkrétní a přesvědčivé důkazy. Správní orgán naopak v žádném případě nemůže po osobě, která se označuje za účastníka řízení, požadovat předložení důkazů o tom, že účastníkem skutečně je. Takový postup by byl v přímém rozporu s § 6 odst. 2 správního řádu. Předseda Úřadu přitom nesprávně redukoval spojení „*obchodní zájem na získání kapacity*“ na skutečnost, že se jedná o konkrétní záměr o kapacitu v budoucnu požádat a dospěl k závěru, že žalobce tento záměr neměl. Tato informace pochází přitom z jiného řízení a od jiného subjektu – Správy železnic. Správní orgány tak porušily zásadu procesní rovnosti účastníků, pokud umožnil Správě železnic, aby se vyjadřovala k účastenství žalobce, zatímco jeho vůbec k vyjádření nevyzvaly.
12. Žalobce se též opřel o zásadu legitimního očekávání a odkázal na praxi Úřadu pro přístup k dopravní infrastruktuře, který v minulosti považoval žalobce za účastníka řízení. Vyloučení žalobce z možnosti vystupovat jako účastník řízení, naopak zasahuje do jeho práv, aniž by k tomu existoval právní důvod. Zároveň to poškozuje i práva jednotlivých členů, kteří v řízení sp. zn. ÚOHS- S0220/2024/PD (ani v dalších obdobných řízeních dle zákona o dráhách) neuplatňovali vlastní procesní stanoviska, neboť legitimně očekávali, že jejich zájmy v řízení zastupuje žalobce.
13. Z výše uvedených důvodů žalobce navrhl, aby soud rozhodnutí předsedy Úřadu zrušil a věc mu vrátil k dalšímu řízení.

III. Vyjádření žalovaného k žalobě a replika žalobce

14. Ve *vyjádření k žalobě* ze dne 30. 9. 2024 žalovaný konstatoval, že ve stejném řízení, ve kterém bylo vydáno napadené rozhodnutí, vydal předseda Úřadu též rozhodnutí ze dne 12. 7. 2024 o rozkladech ostatních účastníků. V něm shledal, že účastníky řízení jsou dle § 27 odst. 1 správního řádu žadatel o posouzení dle § 34e zákona o dráhách a přidělcé kapacity, který vydal prohlášení o dráze a dle § 27 odst. 2 správního řádu jsou dále účastníky řízení další dotčené osoby, pokud mohou být rozhodnutím přímo dotčeny ve svých právech nebo povinnostech. Konkrétně pak osoby, které jsou se Správou železnic, jakožto vydavatelem prohlášení o dráze 2025, ve smluvním vztahu, jehož předmětem je provozování drážní dopravy. Na základě tohoto rozhodnutí pak bylo v daném správním řízení (sp. zn. ÚOHS- S0220/2024/PD) vydáno nové prvostupňové rozhodnutí. V napadeném rozhodnutí je pak

potvrzeno, že účastníky řízení budou přidělce kapacity dráhy, který prohlášení o dráze zpracoval, a žadatelé o přidělení kapacity dráhy, a to jak při zahájení řízení na návrh, tak při zahájení řízení z moci úřední. Napadené rozhodnutí tedy navazuje na rozhodnutí o rozkladech a nijak jeho obsahu neodporuje.

15. Z § 34e odst. 1 zákona o dráhách vyplývá, že osoby, které mohou být dotčeny na svých právech, jsou právě žadatelé o přidělení kapacity dráhy, kteří se mohou obrátit na žalovaného a žádat o zjednání nápravy závadného stavu. Pokud žalobce nežádal (a ani to neměl v úmyslu) o přidělení kapacity dráhy, nemůže být účastníkem správního řízení ve smyslu § 34e zákona o dráhách.
16. Správní řízení ve smyslu § 23c zákona o dráhách a § 34e téhož zákona mají odlišný cíl a účel a předmětem jejich přezkumu jsou odlišné skutečnosti. Nelze zde proto shledat důvod, aby účastníci těchto správních řízení museli být vymezováni totožně.
17. Co se týče směrnice č. 2012/34/EU, žalovaný je přesvědčen, že jeho výklad s ní není v rozporu a nadále zastává tvrzení, že účastníky řízení podle § 34e zákona o dráhách vymezil správně, neboť jsou jimi ti, kteří „mají zájem na získání kapacity infrastruktury“. Z jmenovaného ustanovení výslovně plyne, že účastníky řízení jsou přidělce kapacity a žadatelé. Žalobce ovšem žadatelem ve smyslu směrnice není. Skutečnost, že je žalobce seskupením železničních podniků neznamená, že sám má zájem na veřejných službách či získání kapacity ve smyslu čl. 3 odst. 19 směrnice. Naplnění znaků musí žalobce prokázat sám, anebo zastupovat konkrétní členy na základě plné moci.
18. K pojmu žadatel ve smyslu směrnice č. 2012/34/EU žalovaný uvedl, že zaprvé žalobce není mezinárodním seskupením železničních podniků, neboť pouze sdružuje členy, které mají vazby na zahraničí, nicméně není zaměřen na činnost primárně spojenou s mezinárodní železniční dopravou. Podobně ani veřejný zájem není na straně žalobce patrný, a to vzhledem k tomu, že ten je svěřen správním orgánům. A konečně obchodní zájem mají pouze členové žalobce. Žalovaný tedy neshledal, že by žalobce naplňoval znaky žadatele ve smyslu směrnice.
19. K přezkumu rozhodnutí dle čl. 56 směrnice dochází např. ve správním řízení podle § 34e zákona o dráhách. Skutečnost, že žalobce není účastníkem tohoto řízení, výše uvedené pravidlo nezpochybňuje.
20. K vymezení okruhu účastníků řízení v řízení podle § 34e zákona o dráhách žalovaný uvedl, že zákon o dráhách je zvláštním zákonem ve vztahu ke správnímu řádu a není vhodné, aby byly účastníky řízení subjekty, jejichž práv a povinností se správní rozhodnutí nedotýká. Žalovaný též účastenství v řízení nepodmiňuje podáním žádosti o přidělení kapacity dráhy. Ve smyslu směrnice č. 2012/34/EU však musí být dán skutečný obchodní zájem na získání kapacity, aby mohl být subjekt považován za žadatele. Žalobce přitom tento zájem neprokázal, což bylo zjištěno ze skutkového stavu jiného správního řízení a z informací poskytnutých Správou železnic. Žalovaný je přesvědčen, že pochybnosti o účastenství žalobce ve smyslu § 28 odst. 1 správního řádu nevznikly. Účastníky předmětného řízení jsou jednoznačně podle § 34e zákona o dráhách subjekty, které jsou se Správou železnic ve smluvním vztahu (konkrétně pak s žadatelem o přidělení kapacity). Tuto skutečnost mohl žalobce jednoduše doložit, avšak pokud tak neučinil a z jiných zdrojů nevyplývá, žalovanému nelze vytýkat nesprávnost jeho postupu. Žalovaný nevyzval žalobce k doložení

informací, zda má v úmyslu požádat o kapacitu dráhy, neboť tato skutečnost byla žalovanému známa z jiného řízení.

21. Na základě uvedeného žalovaný navrhl, aby soud žalobu zamítl.
22. Žalobce v *replíce* ze dne 13. 6. 2025 setrval na již dříve uplatněné argumentaci.

IV. Jednání konané dne 27. 6. 2025

23. Při jednání účastníci zopakovali své názory. Soud konstatoval obsah soudního a správního spisu, přičemž neprováděl dokazování listinami předloženými žalobcem, neboť tyto byly obsahem správního spisu. Dále usnesením vyhlášeným při jednání zamítl návrh žalobce na spojení s věcí vedenou pod sp. zn. 55 Af 8/2024. Učinil tak zejména kvůli odlišným předmětům správních řízení, v nichž se žalobce domáhal účastenství. Usnesením vyhlášeným při jednání pak zamítl i návrh žalobce na položení předběžné otázky Soudnímu dvoru Evropské unie („SDEU“), neboť takový postup nebyl vzhledem k okolnostem věci nezbytný.

V. Posouzení věci

24. Soud přezkoumal v mezích žalobních bodů napadené rozhodnutí předsedy Úřadu, jakož i rozhodnutí žalovaného včetně řízení předcházejících jejich vydání, a shledal, že žaloba **není důvodná**.
25. Jak vyplynulo ze správního spisu, v řízení vedeném pod sp. zn. ÚOHS-S0220/2024/PD, jehož předmětem bylo posouzení souladu prohlášení o dráze celostátní a regionální platné pro přípravu jízdního řádu 2025 a jízdní řád 2025, účinné od 14. 12. 2023, se zákonem o dráhách podle § 34e tohoto zákona, vydal žalovaný jako správní orgán prvního stupně dne 22. 4. 2024 rozhodnutí č. j. ÚOHS-16325/2024/451. V jeho jediném výroku rozhodl tak, že prohlášení o dráze není v rozporu s § 33 odst. 1 zákona o dráhách. Proti tomuto rozhodnutí podal žalobce a někteří další účastníci rozklad s uvedením věcných námitek týkajících se zákonnosti výše uvedeného prohlášení o dráze. Soud přezkoumal v nyní projednávané věci napadené rozhodnutí, které bylo vydáno v řízení sp. zn. ÚOHS-S0220/2024/PD ve vztahu k rozkladu žalobce. Napadeným rozhodnutím předseda žalovaného rozhodl, že žalobci nepřísluší postavení účastníka ve správním řízení podle § 34e téhož zákona, a tudíž je rozklad nepřipustný.
26. V jiném správním řízení vedeném žalovaným pod sp. zn. OPD171/23 o schválení návrhu plánu omezení provozování dráhy podle § 23c zákona o dráhách bylo vydáno rozhodnutí ze dne 22. 5. 2024, č. j. ÚOHS-20873/2024/164. Předseda Úřadu v řízení pod sp. zn. OPD171/23 rozhodl výše uvedeným rozhodnutím ve věci účastenství žalobce ve správním řízení vedeném dle § 23c odst. 2 zákona o dráhách tak, že rozklad žalobce proti usnesení žalovaného ze dne 18. 3. 2024, č. j. ÚOHS-11847/2024/451, zamítl, neboť dospěl k závěru, že žalobce není účastníkem řízení o schválení návrhu plánu na omezení provozování dráhy podle § 23c zákona o dráhách (tato věc je vedena u zdejšího soudu pod sp. zn. 55 Af 8/2024). Na uvedené rozhodnutí odkázal předseda Úřadu v nyní napadeném rozhodnutí, neboť v něm bylo jednoznačně prokázáno, že žalobce žadatelem ve smyslu směrnice č. 2012/34/EU není, a to z důvodu, že nebyla splněna žádná z podmínek definujících žadatele o kapacitu infrastruktury dle směrnice. Vysvětlil, že v tomto řízení je otázka naplnění pojmu žadatel podle směrnice též rozhodující, přičemž bylo postaveno najisto, že

žalobce žadatelem ve smyslu směrnice není, a nemůže být proto dotčen na svých právech a povinnostech jako účastník v obou správních řízeních, neboť pouze jeho členové mají obchodní zájem na získání kapacity dráhy a jen oni mohou být na svých právech v řízeních dotčeni. Předseda Úřadu v napadeném rozhodnutí dále uvedl, že ačkoliv správní řízení vedená pod sp. zn. OPD171/23 a sp. zn. ÚOHS-S0220/2024/PD nejsou totožná co do typu řízení dle zákona o dráhách, žalobce nenaplnuje znaky účastníka řízení ani v případě správního řízení vedeného pod sp. zn. ÚOHS-S0220/2024/PD, tedy v řízení o posouzení zákonnosti prohlášení o dráze podle § 34e zákona o dráhách.

27. Předseda Úřadu vydal též dne 12. 7. 2024 rozhodnutí pod č. j. ÚOHS-27081/2024/164, o rozkladech účastníků proti rozhodnutí ze dne 22. 4. 2024 ve věci § 34e zákona o dráhách a shledal námitky důvodnými. Proto věc vrátil žalovanému k dalšímu řízení a zároveň mu vytkl způsob posouzení okruhu účastníků. Uvedl, že „[U]stanovení správního řádu o účastenství v řízení je nutno na řízení dle § 34e zákona o dráhách, které bylo zahájeno na návrh, aplikovat tak, že účastníky tohoto řízení dle jsou § 27 odst. 1 správního řádu žadatel o posouzení dle § 34e zákona o dráhách a přidělcce kapacity, který vydal prohlášení o dráze, jehož část má být přezkoumána. Účastníky řízení dle § 27 odst. 2 správního řádu jsou další dotčené osoby, pokud mohou být rozhodnutím přímo dotčeny ve svých právech nebo povinnostech. V tomto správním řízení se jedná o osoby, které jsou se Správou železnic, jakožto vydavatelem prohlášení o dráze 2025, ve smluvním vztahu, jehož předmětem je provozování drážní dopravy.“
28. Řízení podle § 34e zákona o dráhách bylo zahájeno dne 11. 3. 2024 ve věci posouzení souladu prohlášení o dráze na základě návrhu právnické osoby KŽC Doprava, s. r. o.
29. Soud v rámci žalobních bodů posuzoval, zda žalobci náleží postavení účastníka v řízení o posouzení zákonnosti prohlášení o dráze podle § 34e zákona o dráhách, neboť tato otázka je jádrem sporu mezi stranami a byla též předmětem napadeného rozhodnutí.
30. Zákonná úprava je prvním vodítkem pro posouzení možného účastenství žalobce. Z formulace zákona bylo možné lehce dovodit, že okruh účastníků ve vztahu k řízení podle § 34e zákona o dráhách není v zákoně výslovně vymezen (jako je tomu např. u § 34f téhož zákona). Je proto nutné postupovat podle obecného právního předpisu a určit okruh účastníků ve smyslu § 27 odst. 1 a 2 správního řádu, neboť vzhledem k tomu, že okruh účastníků není zákonem o dráhách výslovně vymezen, je třeba uvažovat o účastnících v širším kontextu. Podle § 27 odst. 2 správního řádu tak za účastníky musí být považovány též osoby, pokud mohou být rozhodnutím přímo dotčeny ve svých právech nebo povinnostech. Tento postup vychází z materiálního pojetí účastenství (viz bod 13 rozsudku NSS ze dne 16. 12. 2010, č. j. 1 As 61/2010-98), kdy za účastníka musí být považován také ten, o jehož právech, nebo povinnostech má být v řízení jednáno nebo jehož práva nebo povinnosti mohou být rozhodnutím přímo dotčena. Jinými slovy ten, kdo skutečně naplnil zákonnou definici a mohl být dotčen na svých právech vydaným rozhodnutím.
31. V napadeném rozhodnutí přitom bylo věnováno dostatek pozornosti materiálnímu pojetí účastenství, neboť bylo vysvětleno, že sám žalobce nemá zájem o přidělení kapacity dráhy, není žadatelem a žádné ohrožení jeho veřejného subjektivního práva rozhodnutím o zákonnosti prohlášení o dráze nevzniká. Předseda Úřadu v napadeném rozhodnutí vycházel též ze závěrů uvedených v rozhodnutí ze dne 22. 5. 2024 ve věci řízení o schválení návrhu plánu na omezení provozování dráhy dle § 23c zákona o dráhách a uvedl, že bylo již náležitě posuzováno, zda je žalobce žadatelem ve smyslu směrnice, či nikoliv, tedy zda je zde možnost

dotčení jeho práv. Pokud předseda Úřadu vycházel ze skutečnosti, že podle § 34e odst. 1 zákona o dráhách vyplývá, že osoby, které mohou být dotčeny na svých právech, jsou přidělcce kapacity a žadatelé o přidělení kapacity dráhy, postupoval zcela logicky, neboť z pohledu materiálního pojetí účastenství bude právě zpravidla těmto osobám postavení účastníka náležet ze samotné povahy věci. Správním orgánům lze tedy přisvědčit, že uspokojivě posoudily účastenství žalobce též optikou § 27 odst. 2 správního řádu. Správní orgány totiž považovaly za rozhodné, že účastníci jsou ti, kteří mají zájem na získání kapacity dráhy a z tohoto pohledu zcela správně posuzovaly možné účastenství žalobce. Pokud v rozhodnutí o rozkladech ze dne 12. 7. 2024 předseda žalovaného navíc uvedl, že účastenství je spojeno s existencí smluvního vztahu, jehož předmětem je provozování drážní dopravy s vydavatelem prohlášení o dráze, je takové hledisko již spíše dalším kritériem pro posouzení, zda může být subjekt dotčen na svých právech z pohledu praktického. Toto rozhodnutí se však účastenství žalobce přímo netýkalo a v daném konkrétním případě mohlo být relevantní. Žalovaný totiž v rozhodnutí o rozkladech ze dne 12. 7. 2024 posuzoval účastenství konkrétně ve vztahu k námitkám a předmětnému řízení a dospěl k závěru, že žalovaný opomněl přizvat účastníka, o kterém mu bylo známo, že má uzavřenou smlouvu se Správou železnic. Je pravda, že obecně neexistence smluvního vztahu nevylučuje automaticky z okruhu účastníků ostatní osoby, které jinak splňují § 27 odst. 2 správního řádu. Nicméně ve vztahu k nyní projednávané věci není nutné postup správních orgánů označit za nesprávný. Stejně je, že v napadeném rozhodnutí bylo dostatečně vysvětleno, z jakého důvodu žalobce nemůže být přímo dotčen v řízení o přezkumu zákonnosti prohlášení o dráze. Proto soud žalobcem namítanou rozporuplnost v tvrzeních správních orgánů neshledal.

32. S ohledem na důležitost materiálního pojetí účastenství je nutné pro posouzení možného dotčení práv žalobce zkoumat, zda je s ním prohlášení o dráze úzce spjato do takové míry, že by mohl být jeho změnou či samotným obsahem přímo dotčen na svých právech. Prohlášení o dráze je přitom dokument, který vypracovává přidělcce podle § 33 zákona o dráhách, a jsou v něm transparentně vymezena nediskriminační pravidla pro přístup na železniční dopravní cestu. Dle těchto pravidel se postupuje při přidělování a odnímání kapacity dráhy, určují přístup na dráhu a její užití. Prohlášení o dráze obecně slouží k zachování rovného přístupu k infrastruktuře. Právo na přístup k dopravní infrastruktuře je fakticky podpořeno skutečností, že prohlášení o dráze se zveřejňuje s předstihem a dotčené osoby mohou tak na obsah prohlášení o dráze včas reagovat a případně využít procesní prostředky k jeho změně, a to na základě § 34e odst. 1 zákona o dráhách, podle něhož Úřad na návrh žadatele o přidělení kapacity dráhy nebo z moci úřední rozhodne, zda některá z částí zveřejněného prohlášení o dráze není v rozporu s tímto zákonem.“ Smyslem prohlášení o dráze je předem určit závazná pravidla týkající se využívání dráhy, což se logicky přímo dotýká zájmů jednotlivých dopravců, kteří mají zájem provozovat drážní dopravu. Kromě navrhovatele lze proto uvažovat o možném dotčení práv i ostatních potenciálních žadatelů o kapacitu dráhy. Účastníkem předmětného řízení je tedy ze zákona navrhovatel podle § 27 odst. 1 správního řádu, podle kterého je v řízení o žádosti účastníkem žadatel, který žádost podal. Dále podle § 27 odst. 2 správního řádu budou dotčeni na svých právech též zpravidla žadatelé, kteří mají zájem provozovat drážní dopravu, či jiný obchodní nebo veřejný zájem.

33. Soud se z výše uvedených důvodů ztotožnil se závěry uvedenými v napadeném rozhodnutí, neboť z povahy věci žalobce nemůže být na svých právech v řízení podle § 34e zákona o dráhách dotčen, a to vzhledem k tomu, že pouze žadatelé o udělení kapacity (zpravidla jimi budou dopravci) dráhy mají právo, aby mohli spravedlivě a v co největší možné míře i efektivně provozovat drážní dopravu. Navíc pouze žadatel může podat návrh na přezkoumání prohlášení o dráze ve smyslu § 34 odst. 1 téhož zákona. Z logiky věci a vzhledem k účelu předmětného řízení lze tedy bez pochybností uvažovat zásadně o dotčení práv a povinností dopravců, kteří mají obchodní či veřejný zájem provozovat drážní dopravu. Je zřejmé, že v řízení o přezkumu zákonnosti prohlášení o dráze nemohou být dotčena práva ani právem chráněné zájmy žalobce, neboť on sám drážní dopravu neprovozuje a rozhodnutí nemůže přesáhnout do jeho sféry veřejných subjektivních práv. Jsou to dopravci, kteří budou přímo dotčeni vytyčenými pravidly v prohlášení o dráze, za jehož podmínek musí provozovat drážní dopravu (případně též jiné osoby, které mají obchodní zájem na užívání kapacity dráhy, tedy osoby, které splňují definici žadatele podle směrnice). Postavení účastníka tedy vychází z předpokladu, že správní rozhodnutí může způsobit dotčení na jeho veřejných subjektivních právech, což v tomto případě u žalobce bylo spolehlivě vyvráceno tím, že sice sdružuje železniční podniky, kteří mají obchodní zájem (případně veřejný zájem) na přidělení kapacity, avšak tento zájem není vlastní samotnému žalobci. Každý jednotlivý dopravce má svůj vlastní zájem, který může procesními prostředky uplatňovat v řízení podle § 34e zákona o dráhách, neboť jim zákon přiznává postavení účastníků. V dostatečném předstihu po zveřejnění prohlášení o dráze tedy mohou své zájmy uplatňovat. Žalobce, který o kapacitu obchodní zájem nemá a drážní dopravu sám neprovozuje, nebude z logiky věci dotčen rozhodnutím, neboť žádné právo na spravedlivý přístup k dopravní infrastruktuře mu nenáleží. Není nadto zákonem pověřen ani pro střežení zájmů jednotlivých dopravců, ani k ochraně veřejného zájmu, neboť ochrana veřejných zájmů v oblasti drážní dopravy náleží správním orgánům.
34. Nejvyšší správní soud vyslovil závěry ohledně práva na přístup k dopravní infrastruktuře, a to v rozhodnutí ze dne 12. 6. 2023, č. j. 5 As 116/2021-111: *„Právo dopravců na přístup k železniční infrastruktuře má svůj odraz v řadě ustanovení zákona o dráhách (zejména v § 32 až § 34c, které upravují pravidla pro přidělování kapacity dráhy a náležitosti prohlášení o dráze), a byť právní vztahy mezi provozovatelem dráhy a dopravci mají převážně soukromoprávní povahu (jak potvrdil NSS v již zmiňovaném rozsudku čj. 1 As 28/2014-62), samotné právo dopravců na přístup k této infrastruktuře, na jehož ochranu má dohlížet žalovaný, přičemž jeho rozhodnutí musí mít dle čl. 56 odst. 10 směrnice 2012/34/EU dopravce možnost napadnout u příslušného soudu (viz rozsudek Soudního dvora ve věci ORLEN KolTrans, na který odkazuje žalovaný a který se týkal výkladu obdobného ustanovení předchozí směrnice 2001/14/ES), má veřejnoprávní charakter.“*
35. K tomu soud považuje za vhodné doplnit, že právo na přístup k dopravní infrastruktuře je sice veřejným právem, avšak žalobci předmětné pozitivně vymezené právo nenáleží. Závěrem proto bylo nutné konstatovat, že žalobce v řízení podle § 34e zákona o dráhách nemůže být přímo dotčen na svých právech a povinnostech.
36. Pokud žalobce opírá svoje tvrzení o účastenství právě z titulu postavení žadatele ve smyslu směrnice, ani tato úvaha není správná.

37. Prohlášení o dráze stanoví všeobecné podmínky užívání dráhy a je odrazem institutu práva Evropské unie, konkrétně směrnice Evropského parlamentu a Rady 2001/14/ES o přidělování kapacity železniční infrastruktury, zpoplatnění železniční infrastruktury a o vydávání osvědčení o bezpečnosti. Prohlášení o dráze je obdobou zprávy o síti, která byla zavedena výše uvedenou směrnicí č. 2001/14/ES za účelem zajištění transparentnosti a nediskriminačního přístupu k železniční infrastruktuře pro všechny železniční podniky, a to tak, aby měly veškeré informace nezbytné k uplatnění práva přístupu k dopravní infrastruktuře. Proto má žalobce pravdu v tom, že pojem žadatel je třeba vykládat eurokonformně. Institut zprávy o síti přejala navazující směrnice č. 2012/34/EU, na kterou odkazují správní orgány a žalobce, přičemž vnitrostátní právo její požadavky promítá v § 33 a § 34 zákona o dráhách, ve kterém stanoví procesní pravidla přidělování kapacity dráhy a přezkumu prohlášení o dráze.
38. Otázka, zda má žalobce postavení žadatele ve smyslu čl. 3 odst. 19 směrnice č. 2012/34/EU, byla již náležitě zjištěna v rozhodnutí vedeném pod sp. zn. OPD171/23, ve kterém též předseda Úřadu rozhodoval o účastenství žalobce v řízení podle § 23c zákona o dráhách. Zjistil, že žalobce nemá obchodní zájem na přidělení kapacity, a tudíž nemůže být žadatelem ve smyslu čl. 3 odst. 19 směrnice. V řízení vedeném žalovaným pod sp. zn. OPD171/23 tedy správní orgány správně uvažily, že žalobce není žadatelem ve smyslu směrnice a je zcela přijatelné, aby na toto rozhodnutí v napadeném rozhodnutí bylo odkázáno. Část sporu je totiž v obou řízeních obdobná, a to především v otázce, zda je žalobce žadatelem ve smyslu směrnice. V napadeném rozhodnutí je proto s odkazem na toto rozhodnutí sděleno, že žalobce obchodní zájem o přidělení kapacity ve smyslu směrnice nemá. Soud též odmítá tvrzení žalobce, že by naplnil znaky žadatele podle čl. 3 odst. 19 směrnice.
39. Podle čl. 3 odst. 19 směrnice č. 2012/34/EU se rozumí žadatelem o kapacitu dráhy „*železniční podnik, mezinárodní seskupení železničních podniků nebo jiné osoby nebo právní subjekty, jako například příslušné orgány ve smyslu nařízení (ES) č. 1370/2007 a zasilatelé, dopravci a provozovatelé kombinované dopravy se zájmem v oblasti veřejné služby nebo obchodním zájmem na získání kapacity infrastruktury.*“ Žadatelé ovšem ve smyslu směrnice musí být nutně osoby, které mají obchodní nebo veřejný zájem na provozování drážní dopravy. Viz též důvodová zpráva k zákonu o dráhách, ve které je uvedeno, že žadatelem podle směrnice bude kdokoliv, kdo má zejména obchodní zájem na přidělení kapacity: „*[N]ávrh tohoto dokumentu musí být projednán s potenciálními žadateli; žadatel je ve směrnici vymezen velmi široce (oproti dosavadnímu znění unijní úpravy, která zde připouštěla pouze dopravce) – v podstatě kdokoli má zájem (zejm. obchodní) na přidělení kapacity infrastruktury a uzavření smlouvy o provozování drážní dopravy. Vzhledem k tomu, že smlouva může být uzavřena pouze s dopravcem, musí žadatel-nedoprovce uvést, který dopravce přidělenou kapacitu využije.*“
40. Z povahy věci se pak tyto osoby stanou účastníky řízení o omezení provozování dráhy z důvodu možného dotčení jejich práv. Žadatelé z výše uvedených důvodů proto budou zpravidla dopravci, kteří provozují drážní dopravu a spravedlivé uspořádání jejich přístupu k dopravní infrastruktuře bude záviset právě na tom, zda jim bude kapacita udělena, či nikoliv. Je pravda, že o přidělení kapacity nemusí žádat pouze dopravce s udělenou licencí, ale také jiná osoba, která disponuje prohlášením dopravce s licencí, že dráhu bude využívat. To však na případ žalobce nemá valný vliv, neboť z podstaty hlavní činnosti žalobce

sdužující dopravce je zřejmé, že zájem na získání kapacity sám jako spolek mít nebude, neboť takový zájem budou mít zpravidla pouze jeho členové – dopravci (případně jiné osoby podle čl. 3 odst. 19 směrnice č. 2012/34/EU, např. zasílatelé). Navíc z ničeho nevyplývá, že by žalobce zamýšlel takovou žádost podat, nebo že by v průběhu řízení tvrdil jeho obchodní zájem na přidělení kapacity, což bylo zřejmé právě z jiného řízení sp. zn. OPD171/23. Z kontextu věci proto není možné o jeho účastenství uvažovat, neboť žalobce není žadatelem ve smyslu směrnice č. 2012/34/EU z důvodu neprokázání obchodního či veřejného zájmu na získání kapacity. Navíc skutečnost, že žalobce nenaplnuje podmínky žadatele ve smyslu směrnice není potvrzena pouze tím, že žalobce fakticky žádost o přidělení kapacity nepodal, ale především tím, že není žadatelem již ze samotné povahy věci, neboť je sdužením dopravců, kteří mají svůj vlastní obchodní zájem. Žalobce sám dopravu neprovozuje a ani ze zákona nemá veřejný zájem na zachování nediskriminačního přístupu ze strany správních orgánů. Nehájí totiž zájmy vlastní, ale zájmy jednotlivých dopravců, nemůže mít tudíž vlastní přímý obchodní zájem na získání kapacity dráhy.

41. V žádném ohledu nelze považovat žalobce ani za „*seskupení mezinárodních dopravců*“ ve smyslu čl. 3 odst. 19 směrnice č. 2012/34/EU, jak tvrdil v žalobě. Je sice možné, že členové žalobce provozují mezinárodní dopravu, nebo představuje české zastoupení zahraničních dopravců, avšak nelze dospět logicky k závěru, že by byl žalobce spolkem seskupující mezinárodní dopravce s dominantním zaměřením na oblast mezinárodní dopravy. Na této skutečnosti nemění ničeho ani fakt, že někteří členové provozují dopravu i do zahraničí, případně fakt, že jde o subjekty s mezinárodním přesahem co se týče vlastnictví.
42. Směrnice č. 2012/34/EU navíc neupravuje účastenství ve správním řízení vedeném nezávislým regulačním subjektem pro železniční odvětví. Závisí tedy na vnitrostátní právní úpravě, kdo bude považován za účastníka řízení. Podobně se vyjádřil NSS v rozsudku ze dne 25. 11. 2008, č. j. 6 As 12/2007-140: „*Přistoupením České republiky k Evropské unii se stalo právo Společenství integrální součástí českého právního pořádku. Samo určuje způsob své vnitrostátní aplikace (srov. nálezy ÚS ze dne 8.3.2006, sp. zn. Pl. ÚS 50/04, č. 154/2006 Sb.). Právo Společenství však ve většině oblastí, které upravuje, nemá komplexní úpravu; stanoví převážně hmotněprávní základy, přičemž jejich institucionální a procesní realizaci ponechává na právních rádech členských států. Výchozím principem v těchto oblastech je proto procesní autonomie členských států při realizaci práva Společenství na vnitrostátní úrovni (srov. např. rozsudek Soudního dvora ze dne 16. 12. 1976, Rewe Zentralfinanz eG et Rewe-Zentral AG proti Landwirtschaftskammer für das Saarland, 33/76, Recueil, s. 1989, bod 6, nejnověji např. rozsudek ze dne 12.2. 2008, Willy Kempter KG proti Hauptzollamt Hamburg-Jonas, C-2/06, zatím nepublikováno, body 45 - 53 či rozsudek ze dne 13. 3. 2007, Unibet (London) Ltd a Unibet (International) Ltd proti Justitiekanslern, C-432/05, Sb. rozh., s. I-2271, bod 36 a n.; viz též rozsudek NSS ze dne 19. 7. 2006, čj. 3 Azs 259/2005-42, č. 977/2006 Sb.NSS). Z principu procesní autonomie v obecné rovině vyplývá, že pokud není určitá otázka řízení výslovně upravena právem Společenství, pak zůstává její řešení v kompetenci členských států. V konkrétním případě to pak znamená, že pokud není účastenství v řízení o vydání povolení k provozování mezinárodní autobusové dopravy založeno přímo použitelným či, za určitých podmínek, přímo účinným právem Společenství, pak se aplikuje vnitrostátní procesní rámec, tedy za předpokladu, že vyhovuje požadavkům rovnocennosti a účinnosti.*“ Směrnice v čl. 56 obecně upravuje pouze povinnost členského státu zajistit soudní přezkum rozhodnutí regulačního subjektu. Z žádného ustanovení směrnice nelze dovodit, že by tento předpis vyžadoval, aby členské

státy ve své právní úpravě zajistily pro žadatele ve smyslu čl. 3 odst. 19 postavení účastníka řízení. SDEU již v jiné věci v rámci předběžné otázky potvrdil (viz rozsudek ze dne 24. 2. 2022, C-563/20, *ORLEN*), že skutečnost, že některá osoba není účastníkem řízení podle vnitrostátního práva, neznamená, že jí lze upřít právo požádat o přezkum (např. podle čl. 56 směrnice). Právo žadatele na přezkum tedy nutně neznamená, že musí být účastníkem řízení. Žalobce tedy mylně spojuje právo podat stížnost proti rozhodnutí regulačního subjektu s postavením účastníka řízení podle § 34e zákona o dráhách. Správní orgán by s žalobcem jako účastníkem jednal, pokud by řízením mohlo být dotčeno jeho hmotné veřejné subjektivní právo, tedy v souladu s vnitrostátním právním předpisem.

43. Žalobce též namítl, že nebyl vyzván, aby se k účastenství vyjádřil, naproti tomu správní orgán vyzval k vyjádření Správu železnic v jiném řízení sp. zn. OPD171/23. Soud však neshledal, že by byl žalobce poškozen na svých procesních právech. Žalovaný na poznatku, který byl uveden ve vyjádření Správy železnic, své úvahy nezakládal, neboť uvedl, že podáním žádosti účastenství nepodmiňuje. Naopak bylo spolehlivě dokázáno, že žalobce nemá obchodní ani veřejný zájem na získání kapacity dráhy, a tudíž není žadatelem ve smyslu směrnice č. 2012/34/EU. Nová tvrzení, která by bylo nutné žalobci předložit k vyjádření, tedy v tomto případě nevystala. Žalobci nelze přiznat upření jeho procesních práv navíc především z důvodu, že nepodání žádosti je žalobci známý fakt a nesporná skutečnost. V kontextu této věci nelze uvažovat o poškození žalobce, neboť z úřední činnosti bylo žalovanému známo, že žalobce, ačkoliv tvrdil v jiném správním řízení, že je žadatelem, nepodložil tuto skutečnost žádnými důkazy. Žalobce v průběhu celého řízení vedeného pod sp. zn. OPD171/23 tvrdil, že je žadatelem podle směrnice č. 2012/34/EU a vytkl žalovanému, že neshromáždil dostatečné důkazy o tom, že účastníkem není, avšak sám žalobce v této skutečnosti sám žádná relevantní tvrzení neposkytl. Bylo na žalobci, aby uspokojivě vysvětlil, z jakého relevantního důvodu je žadatelem, tedy zda má důvodný veřejný nebo obchodní zájem o přidělení kapacity. Námitka, že důkazní břemeno o prokázání „neúčastenství“ žalobce leží na žalovaném, je proto v dané věci bezdůvodná, a to také s ohledem na to, že možným dotčením práv žalobce se žalovaný podrobně ze své iniciativy zabýval a opřel své závěry o logické úvahy. Vzhledem k tomu, že žalobce v jiném řízení neuvedl žádné skutečnosti, které by dokazovaly jeho obchodní zájem na získání kapacity, nebylo ani v tomto řízení pochyb o jeho účastenství ve smyslu § 28 odst. 1 správního řádu.
44. Je též možné, aby bylo s účastníkem jednáno po dobu řízení před správním orgánem prvního stupně, a následně aby odvolací orgán zaujal opačný názor. Postavení účastníka řízení je třeba vnímat materiálně a nikoliv určovat okruh účastníků podle toho, s kým bylo jako s účastníkem jednáno v minulosti. Účastníkem je ten, kdo skutečně naplnil zákonnou definici a mohl být dotčen na svých právech vydaným rozhodnutím, nikoli formálně ten, s kým správní orgán jako s účastníkem jednal již dříve (viz např. bod 13 rozsudku NSS ze dne 16. 12. 2010, č. j. 1 As 61/2010-98). Tvrdí-li někdo, že je účastníkem řízení, bude za něj považován do doby, než se prokáže opak.
45. Rovněž námitka žalobce, že správní orgány založily jeho legitimní očekávání, neboť s ním jednaly již v minulosti ve podobných věcech, není důvodná. Veřejné subjektivní právo žalobce vůči žalovanému v daném případě nevzniká ani skrze jím tvrzené legitimní očekávání vzniklé na základě přístupu Úřadu pro přístup k dopravní infrastruktuře. Takové

legitimní očekávání by teoreticky mohlo být na místě, to však pouze tehdy, pokud by žalobce účastníkem skutečně byl. Bylo již však spolehlivě objasněno, že žalobci postavení účastníka ze zákona nenáleží. Navíc v důsledku samotného odnětí účastenství žalobci nemohlo být zasaženo do práv dopravců, kteří mají přímou odpovědnost za to, aby svá práva včas a řádně uplatnili s využitím dostupných právních prostředků, které jim zákon o drahách poskytuje.

46. Předběžnou otázku Soudnímu dvoru Evropské unie soud nepředložil, neboť tak nepovažoval za nutné vzhledem k tomu, že žádné pochybnosti o výkladu směrnice č. 2012/34/EU mu nevyvstaly a skutečnost, že žalobce definici žadatele ve smyslu směrnice nenaplnuje, vyplynula ze zjištěného skutkového stavu. Pro potřeby nyní projednávaného případu si soud sám vyložil ustanovení směrnice, přičemž ohledně výkladu pojmu „žadatel“ mu nevyvstaly žádné pochybnosti. Pojem „žadatel“ je ve směrnici zřetelně definován a jak bylo výše vysvětleno, žalobci nevzniklo na základě práva Evropské unie postavení účastníka pro předmětné správní řízení.

VI. Závěr a náklady řízení

47. Soud tedy shledal námitky žalobce neopodstatněnými. Jelikož v řízení nevyšly najevo ani žádné vady, k nimž soud musí přihlížet z úřední povinnosti, zamítl žalobu jako nedůvodnou podle § 78 odst. 7 s. ř. s.
48. O náhradě nákladů řízení soud rozhodl na základě § 60 odst. 1 s. ř. s., podle něhož nestanovili tento zákon jinak, má účastník, který měl ve věci plný úspěch, právo na náhradu nákladů řízení před soudem, které důvodně vynaložil proti účastníkovi, který ve věci úspěch neměl. Žalobce ve věci úspěch neměl (žaloba byla jako nedůvodná zamítnuta), a nemá proto právo na náhradu nákladů řízení. Žalovanému správnímu orgánu, kterému by jinak jakožto úspěšnému účastníku řízení právo na náhradu nákladů řízení příslušelo, náklady řízení nad rámec jeho běžné administrativní činnosti nevznikly.

Poučení:

Proti tomuto rozsudku lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává u Nejvyššího správního soudu. V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

Brno 30. června 2025

Petr Pospíšil
předseda senátu

v. z. Zuzana Bystřická
členka senátu
(§ 54 odst. 2 věta druhá s. ř. s.)